

בית מדרש

בשבילי הפרשה

429

פרשת וישב - שבת חנוכה תשפ"א

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	4:25
Brooklyn, NY	4:10
Chicago, IL	3:59
Houston, Texas	5:04
Johannesburg, S. Africa	6:35
Lakewood/Deal, NJ	4:13
London, UK	3:36
Los Angeles, CA	4:26
Manchester, UK	3:34
Monsey, NY	4:09
Montreal, Quebec	3:52
Passaic, NJ	4:10
Toronto, Ontario	4:22
Yerushalayim	4:00
Zurich, Switzerland	4:17

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשיאול לרב

וישב - חנוכה על הנסים

ע' מג"א קפ"ח ו'ג בשבת ר"ח ובהמ"ז אמר יעלה ויבא ולא רצה, וחזור, יחזור גם יעלה ויבא. והאחרונים כתבו דלכא' תולה על מנ' חכמי פרובנצ'א בתוס' ברכת ל'ו ע"ב בלא אמר יעלה ויבא בר"ח ממנה, אי חוזר תשלומין אחר מעריב כי בלא"ה לא יאמר יעלה ויבא, או דילמא אם התפלל בלי יעלה ויבא הוא כלא התפלל.

אך מלבד זה כתב המג"א דבשבת כ"ד אמרו במוסף של חנוכה דאמרו על הנסים אף שחנוכה אין מחייב מוסף מ"מ אמרו על הנסים משום יום הוא שנתחייב בד' תפלות. וא"כ ה"ה כאן שחוזר ברכת המזון.

וע' בגמ' שבת דחיוב על הנסים בתפלה אבל בבהמ"ז אין חיוב אבל אם בא להזכיר מזכיר בברכה שניה. וכתב המג"א בשבת חנוכה אם שכח רצה וחוזר בהמ"ז אין חוזר על הנסים כי בלא"ה אינו חיוב אלא מנהג. ולענין הטעם יום הוא שנתחייב, לכא' ס"ל למג"א דלא שייך טעם זה בבהמ"ז דאינו חיוב מעיקרא.

וע' ח"י"א ושע"ה צ"ק קפ"ח כ"א שחולקים על המג"א דמא' חר דלא יצא בבהמ"ז הראשון (ע' תוס' ה"ל) הרי לפי המנהג שאומרים על הנסים יאמר גם בשני.

ויש שפירשו טעם המג"א (גם לתוס' ה"ל) כי בשבת כ"ד אמרו הצד לחיוב משום פרסומי ניסא והצד לפטרו כיון שהוא דרבנן. (וכ' פשוטו זה סברא לפטור, אבל ע' משנת חנוכה קליין ס' קל"ד שפ' כוונת הגמ' כי בהמ"ז דאורייתא ואין ראוי לתכמים להפסיק ביום שהוא דרבנן. וקצת משמע כן מהמשך הגמ' אינו מזכיר ואם בא להד' כיר וכו', ואם כל הספק אם יש חיוב א"כ אין זה המקום לקבוע הדין אם בא להזכיר, אלא משמע שהשאלה הוא אולי בדוקא לא יאמר וע"ז מסיק הגמ' להלכה אם בא להזכיר רשאי). ולפ"ז ה"ל דכיון שכבר אמר פעם א' שוב חל טעם הגמ' שלא לאמרו כיון שהוא דרבנן.

והנה פטשא דגמ' ה"ל שלא לומר על הנסים בבהמ"ז כי אין דין מעין המאורע על י"ט דרבנן. וע' אבני נזר תק"ז א' א"כ אמאי אומרים בתפלה, ויחידש דדין על הנסים חובת היום אלא קבעוה בהודאה בשמ"ע.

והנה כתב הרמ"א ק"ד ב' וכן אם הוא שעת הדחק כגון שירא שיעבור זמן התפלה יוכל להתפלל מיד בקול רם וכו', והוא מה שקורין מנחה קצרה. וידוע בשם הגאון ר' אהרן צ"ל (ע' נטעי גבריאל ואש התורה ומ"ז) דאפילו במצב כזה אין להתפלל תפלה קצרה בחנוכה משום שחסר על הנסים. ולכא' קשה מ"ש מכל שאר חזרת הש"צ שחסר לו. ופירשו כוונתו עפ"י אבני נזר ה"ל דעל הנסים הוא מחובת היום ולא מחובת התפלה.

(ויש לעיין לפי אבני נזר אולי נחייב נשים להתפלל כדי שתא' מרו על הנסים, אם נימא דחייבות בהלל וממילא גם בעל הנסים).

דברי הובתני

דברי עידוד וחיזוק שאמר מרן המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינסטיין צוק"ל לפני בני הישיבה זמן שהותם בשנחא

"כי אם זכרתני" (מ, יד)

יש להבין מהו שאמר יוסף תוספת בדבריו "כי אם זכרתני", ולכאורה מיותר ה"כי אם", והיה לו לומר רק "וזכרתני".

ובאמת, עצם המעשה קשה להב' נה, לפי שאנו יודעים שכאשר מראשי המלוכה יחטאו בדבר מה, הדרך היא להעלים הדבר מהקהל, כי אם מתפרסם החטא אז החוטא אחת דתו למות, ובלא זה לא יודע בקהל קלונו. וכאן אנו מוצאים שאף שנתפרסם החטא בכל מצרים, כדאיתא ברש"י שהש"ת חפץ שיחדלו לדבר מיוסף, סבב להם מעשה זו, וע"כ כבר נגמר אצל כל הקהל שבודאי יפול ראשם וכן סברו השרים בעצמם, וע"כ זהו שאמר יוסף "כי אם" - כי כל מה שישב אותך על כנך הוא רק בשבילי, כדי שתעלני מזה.

ואנו רואים מזה שהכל נעשה בשביל ישראל - כל מקרי העולם בשביל ישראל, ואם נתבונן בכל עת נראה בחוש שכך הוא, שעיקר הגזי' ורת והצרות בשביל ישראל הוא, ואנו הסובלים

מרון הגאב"ד דבריסק צ"ל סיפר מה שארע כשנפוליון המלך הצרפתי בא לבקר בגליל ויולנא, ועשו לכבודו משתה וכל השרים דיברו לכבודו, ולא מצא חפץ באומרו שהכל דברי חנופה, ואמר שיביאו לו רב מן הסיביה ההיא, והביאו רב זקן, ואמר לו שיאמר דבר מה בשבילי [נפוליון], וענה לו שאין לו מה לומר. ואמר לו נפוליון, אמור מה שאמרת לפני עדתך, ואמר שזה יכול לעשות. ואמר לו את הביאור הנ"ל בפסוקי התורה. והמי שייך ואמר שאנו רואים שהכל נעשה רק בשביל ישראל, וכן אתה נפוליון כל נצחונותיך הם בשביל ישראל, שתעשה מה לשחרור בני' משעבודם.

אלו היו דברי עידוד וחיזוק שחיזק המשגיח ר' יחזקאל לוינסטיין צ"ל את בחורי ישיבת מיד במדינת סין, לשם גלו בני הישיבה במלחמת הער' לם השניה.

מתוך הספר "אהל משה"

נים: 'אל תחפש להתבלט, נהג בצניעות, בשקט ובענווה, כי אם תבליט את עצמך תקים עליך מתנגדים שלא יראו בעין יפה את היותך בולט, ועלול אתה להיפגע. תחת זאת, תתמקד בפיתוח עצמך בשקט, מבלי לבלוט, וכך תסלול לעצמך את הדרך להצלחה."

הוסיף מורנו המשגיח על דבריו: מניסיוני האישי יכול אני להעיד, כי בכל שנותיי כמשגיח בישיבה ראיתי במוחש עד כמה צודקים הם דבריו של אבא, כי מי שכל פעולותיו בשקט, מבלי לה' בליט את עצמו, סופו לעלות ולקבוע את מעמדו כאחד מעמודי התווך של הישיבה. כי להישגים אמתיים מגיעים דווקא בלי רעש וצלצולים, אלא בעבודה יסודית ועקבית, הרחק מאור הזרקורים. הוסיף המשגיח את משנתו בשם אביו: אמנם 'קנאת סופרים תרבה חכמה', אבל זה רק באופן שיחד עם הקנאה בשני והשאיפה להיות כמוהו, האדם רואה גם את הצלחתו של השני וזוכר לפ' רגן לו על הצלחתו, שמח יחד אותו תוך כדי שהוא עמל להתקדם בעצמו כמוהו.

ויקנאו בו אחיו ...

סיפורים רבים סופרו במהלך ימי ה"שבעה" על אישיות והנהגתו המר פלאה של מורנו המשגיח הגאון רבי אהרן דוד הלוי חדש זצלה"ה. אולם מבין כל העובדות, הסיפורים וההס' פדים עלתה שוב ושוב צניעות של המשגיח, ראיותו תמיד את האחר וכי הוא המשיך את ההנהגות שקיבל מאיו הגה"צ רבי מאיר צוק"ל.

בעניין זה מעניין לראות את שסיפר מרן המש' גיח צ"ל בעצמו על הנהגות אביו צ"ל:

"אבא צ"ל תמיד הורה לתלמידיו שלא לבלוט כדי שלא לעורר קנאה. הקנאה, כך אמר, טומנת בחובה אסון, גם למקנא וגם למי שמקנאים בו. כפי שמצאנו אצל נחש הקדמוני, שקינא באדם הראשון ונתקללו גם הוא וגם אדם הראשון עמו. בנוסף, השמיע אבא עצה טובה לתלמיד שמ' גיע לישיבה חדשה ועושה בה את צעדי הראשון

דברי הימים

"דמות דיוקנו של אביו"

מצליח וכו', וירא אדוניו כי ד' איתו וכל אשר הוא עושה ד' מצליח בידו". וכתב רש"י: כי ד' איתו - שם שמים שגור בפיו.

וכן נאמר "ויאמר אליהם יוסף הלא לאלוקים פתרונים ספרו נא לי", וכן אומר יוסף לפרעה בפ' מקץ "בלעדי, אלוקים יענה את שלום פרעה". ואיתא בתנחומא (שם): תלה הגדולה בבעליה, אמר הקב"ה אתה לא רצית להתגדל בעצמך, חיך שעל כך תעלה לגדולה ולמלכות.

אך למרות כל זאת ששם שמים היה שגור בפיו, כאשר יוסף השתדל אצל שר המשקים כשפתר את החלום ובקשו "כי אם זכרתי וכו' והזכרתי" וכו', "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו". וכתב רש"י - מפני שתלה בו יוסף לזכרו הוזקק להיות אסור עוד שתי שנים, שנאמר "אשרי הגבר אשר שם ד' מבטחו ולא פנה אל רהבים ולא בטח על מצרים" (ישעיה, לז).

ובילקוט שמעוני משלי "בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתיים אך למחסור" בכל עצב - צער שנצטער יוסף מאדונתו, יהיה מותר - יש לו בזה תועלת, אך דבר שפתיים - ע"י שאמר לשר כי אם זכרתי, אך למחסור - נתוסף לו שנתיים.

ובתהילים ל"ז "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ד' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו", ואומרת הגמ' בקידושין (ל"א:): ארשב"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, שנא' צופה רשע וכו', ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו שנא' "ד' לא יעזבנו בידו".

וכיצד זוכה אדם שד' לא יעזבנו בידו, ע"י שאדם יוצר לעצמו את דמות דיוקנו של אביו או רבו, וע"י שיהיה שם שמים תמיד שגור בפיו, אז יזכה לכל אשר יעשה יצליח, ויזכה שהקב"ה עוזרו ולהינצל מכל המפריעים והמקטרגים כדי לעשות רצונו יתברך בלב שלם, ונזכה לסייעתא דשמיא בכל מעשינו. אמן.

וכתוב בפסוק (לטו) "ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה", ופירש רש"י: כיון שראה עצמו מושל התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו, אמר הקב"ה אביך מתאבל ואתה מסלסל בשעריך מגרה אני בך את הדב, מיד "ותשא אשת אדוניו".

ועל הפסוק "ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו" מפרש רש"י רב ושמואל חד אמר מלאכתו ממש, וחד אמר לעשות צרכיו עמה אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו. ובילקוט (בפרשתנו קמ"ו): נראה לו דמות דיוקנו של אביו אמר: יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני האפוד ואתה עמהם, רצונך שימחק שמך מביניהם ותקרא "ורועה זונות יאבד הו"ן" (משלי כ"ט), מיד "ותשב באיתן קשתו" וכו'.

ועוד איתא שם: "ולא שמע אליה" אמר רבי: שמע לה, אלא שהביא הקב"ה איקונו של אביו ונתבייש וברח. פעם שניה נכנס, נטל הקב"ה אבן שתיה א"ל אם תגע בה הריני משליכו ואחריב את העולם, הה"ד "ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל".

ולכאורה קשה איך אומרים לרשע "כלום נאה היית יותר מיוסף", וכי אפשר להשוות רשע זה הנאה וטרוד ביצרו שגובר עליו ליוסף שניצל משום שהיתה לו דמות דיוקנו של אביו, ומפני שנטל הקב"ה את אבן השתיה ואיים להחריב את העולם?

אלא שלימדתנו התורה שכל אחד ואחד צריך תמיד להיות נגד עיניו את דמות דיוקנו של אביו או דמות דיוקנו של רבו שלמדו תורה הנחשב כאביו, ועי"ז האדם יוצר לעצמו דמות דיוקן אשר תשמור עליו מן היצר הרע ומן החטא.

שם שמים שגור בפיו

כתוב בפסוק "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ד' לא יעזבנו בידו", וביוסף נאמר שהקב"ה הביא את דמות דיוקנו של אביו לשומרו, ובמה זכה יוסף במצרים להקרא צדיק ולזכות לסייעתא דשמיא זו? אלא שכתוב "ויהי ד' את יוסף ויהי איש

מפני מה לא עסקת בתורה

איתא בגמ' (יומא ל"ה:): ת"ר עני ועשיר ורשע באין לדין: לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי, אומרים לו כלום עני היית יותר מהלל. אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפעיק, חציו היה נותן לשומר בית המדרש וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו, פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס, עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלוקים חיים מפי שמעיה ורבטליון וכו', עשיר אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי, אומרים לו כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר, אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה וכנגדן אלף ספינות בים, ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה וכו'. רשע אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר נאה הייתי וטרוד ביצרי, אומרים לו כלום נאה היית יותר מיוסף, אמרו עליו על יוסף הצדיק בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים וכו'. נמצא הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים.

למדים אנו מכאן שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו ואינו שואל את הרשע 'מדוע הינך רשע', אלא שואל אותו הקב"ה 'למה לא עסקת בתורה?' וכלום יתכן שאין טרוניא על הרשע מדוע הוא רשע? אלא ע"כ הכוונה היא שאם היה לומד תורה כראוי לא היה רשע.

כלום נאה היית יותר מיוסף?

ובילקוט שמעוני (בפרשתנו רמז קמ"ה): מטרונא שאלה לר' יוסי אפשר יוסף בן ל"ז שנה היה עומד בכל חומו ולא היה עושה את הדבר הזה? הביא לפניו ספר בראשית התחיל קורא מעשה ראובן ומעשה יהודה ותמר, א"ל ומה אלו שהם גדולים וברשות אביהם ולא כיסה עליהם הכתוב, זה שהיה קטן וברשות עצמו על אחת כמה וכמה.

The “Other” Nes of Chanukah

Harav Hagaon Yehudah Wagshal shlita

The *nes* of Chanukah, we know, took place during the Bayis Sheini, and Chazal tell us that there were many differences between the first Beis Hamikdash and the second Beis Hamikdash. During the period of the first Beis Hamikdash, the *aron* was present, and the level of *hashra'as haShechinah* was much greater.

Yet although the *hashra'as haShechinah* during Bayis Sheini was on a much lower *madreigah*, it was specifically during that period that the splendor and majesty of Torah was revealed; some of the terms used to describe the glory of the Torah Shebe'al Peh that was revealed then are: *גאווה, גדלותה, הדרה, and עזוה*. This revelation did not occur during the time of the Bayis Rishon, when there was greater *hashra'as haShechinah*; rather, it happened during the period of Bayis Sheini, when there was less *hashra'as haShechinah*. It's hard to understand exactly what the above terms mean, but I would like to focus on one aspect of the greatness of Torah that was revealed specifically at the time of Bayis Sheini.

When we think about the *nes* of Chanukah, the first thing that comes to our mind is, of course, is the *nes* of the oil lasting for eight days, as the Gemara teaches in *Shabbos*.

Elsewhere, however, Chazal and the *sefarim* teach that there was another aspect of the *nes* of Chanukah that happened before the *nes* of the *shemen*. When Klal Yisrael reentered the Beis Hamikdash, which the Yevanim had left in shambles, besides finding the *pach shemen*, they also found materials with which to build a new menorah, as the original gold menorah wasn't available for *hadlakas haneiros*. The materials they used were iron rods, which they coated with wood to form a makeshift menorah, which they then used to light the oil that miraculously lasted for eight days.

Not only was the finding of the oil considered a *nes*, but finding the iron rods and the wood, which didn't belong there, was considered a *nes* as well. We see, then, that the *nes* of Chanukah included not only the lighting of

the *shemen*, but also the finding of iron rods and wood for the menorah.

Clearly, if Hakadosh Baruch Hu brought about this *nes* of finding these materials, we are meant to learn something from that. What does the *nes* of the iron rods teach us? And why do Chazal make a point of noting that they coated these metal rods with wood? This makeshift menorah was obviously a far cry from the beautiful golden menorah that used to be in the Beis Hamikdash, so what difference does it make whether the rods were coated with wood? Why is it relevant to the *nes* that they coated the iron with wood?

Perfection Isn't Always Ideal

The menorah lit in the Beis Hamikdash, Chazal say, represented the *chochmah* of Torah Shebe'al Peh and gave off the *hashpa'ah* of Torah Shebe'al Peh to Klal Yisrael. Indeed, the Gemara advises: *הרוצה שיחכים ידרים* — if someone wants to merit *chochmas haTorah*, when he davens, he should incline himself toward the south, just as the menorah — which symbolizes the *chochmas haTorah* — was located on the southern side of the Beis Hamikdash.

The menorah actually comprised two parts: the *neiros* and fire of the menorah, and the menorah itself, which holds those candles. Similarly, the Torah itself is a fire, like the fire of the menorah, but a fire can't just float in midair — it requires a vessel, a “golden menorah,” to hold it. The Torah that we learn is the fire, and we have to be the *kli* that carries that fire of the Torah.

Of all the *keilim* of the Mishkan and the Beis Hamikdash, the menorah was unique in that it was formed through a *nes* of Hakadosh Baruch Hu. All the other *keilim* were manmade; crafting them required a great deal of *chochmah* on the part of Betzalel, but they could be made by humans. When it came to the menorah, however, Moshe Rabbeinu had difficulty understanding how to make it, and in the end he threw the gold into the

fire and a menorah emerged. What is the significance of that?

Perhaps the idea here is that because the menorah is the *kli* that carries the fire of Torah, that *kli* has to be perfect, as Torah cannot enter something that is imperfect. As brilliant and wise as Betzalel and Moshe Rabbeinu were, whenever human hands are involved, the result by definition lacks the level of absolute perfection. Perfection is only from Hashem. Since the menorah of the Beis Hamikdash, which carries the fire of Torah, had to be perfect, even Moshe Rabbeinu couldn't manage to craft it, and it had to be formed by Hakadosh Baruch Hu Himself, through a *nes*.

The menorah that was made at the time of Chanukah was the polar opposite of that menorah, however. It was a simple, makeshift menorah made of iron and some wood.

When Hakadosh Baruch Hu first gave us the Torah, at Maamad Har Sinai, just as the menorah that symbolizes the Torah is perfect, the *lomdei Torah* had to be perfect, in order to be *zocheh* to receive the Torah. Klal Yisrael could not merit the fire of Torah with all their imperfections, so they had to perfect themselves in order to receive the Torah.

As imperfect as the person is, that's how imperfect his Torah will be. That's the *remez* of the golden menorah, which was formed by Hakadosh Baruch Hu with the best material and the ultimate craftsmanship.

As time went on, however, and *yeridas hadoros* crept in, perfection became out of reach. Now, there was a problem: How could we be *zocheh* to carry the fire of Torah within us despite our imperfections?

At the time of the *nes* of Chanukah, Hakadosh Baruch Hu revealed to us that at this point, when perfection is out of reach, the Torah finds a way to be carried even by a receptacle as crude and imperfect as iron rods. The message was: Take the simplest *keilim*, whatever you can put together, and the fire of Torah will burn there, too.

The other *nes* of Chanukah, then, was that the fire of Torah could glow even upon iron rods, even in a place of imperfection. By this time, *choshech* had become dominant in the world, and perfection was out of reach, yet Hakadosh Baruch Hu gave us the opportunity to light the flame of Torah even in iron rods. True, the golden menorah was gone, with its perfection, but now there was the option of the iron rods — take what you have, put it together in a makeshift arrangement, and the Torah will shine there as well.

Do the Best You Can

Perhaps the *hod* and the *hadar* and the *gedulah* of the Torah that were revealed during Bayis Sheini lie precisely in the Torah's ability to glow even atop iron rods: The Torah is so great that it doesn't need any help. It doesn't need the help of the golden menorah — its beauty and glory are reflected in the fact that it can find a place anywhere, even in a rudimentary vessel. Torah can burn anywhere, and its flame can glow from any *kli* whatsoever.

If something can endure only when it is in the best environment, it is inherently limited. The Torah, on the other hand, is so glorious and majestic that it can shine even amid the darkness, even in a makeshift vessel of metal and wood.

By mentioning the wood, Chazal reveal to us another lesson. A person might reason that if the Torah can glow even from iron rods, then he can become a *ben Torah* no matter how faulty he is as a vessel, and he might abandon any ambition to refine and perfect himself so that he can become a worthy receptacle for Torah. After all, if the Torah can glow from even a rudimentary menorah, they why bother refining oneself into a more befitting vessel?

By emphasizing that the iron rods were coated in wood, Chazal are teaching us that iron rods are fine if that's all you can do — but if you can do even a little bit more, then iron rods are not enough! True, a menorah made of iron rods coated with wood is not that much better than a menorah made of iron rods alone, especially when compared to the beautiful golden menorah it was coming to replace, but if there was a possibility to improve the makeshift menorah even slightly, then that slight improvement was crucial.

Chanukah, we know, is the Yom Tov of *galus*. As the *galus* goes on and the *choshech* becomes more intense, the *keilim* that carry the fire of Torah become ever more rudimentary, increasingly removed as they are from the golden menorah. But we have to remember these two ideas: One, that the greatness and splendor of Torah is that it can reach any place and be carried by any *kli*; there's no limit to what the Torah can do. And two, on the other hand, that we have to do whatever we can do. We shouldn't think, *Oh, the vessel is so ugly anyway, what difference does it make*, because that little bit more, that wood covering, is also valuable. Our job is to do whatever we can — and once we did our utmost, then the light of Torah can shine in us just as it did in the past.